

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1061

за допълване на съдебно решение в частта за разноските

гр. София, 23.02.2016 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав,** в закрито заседание на 23.02.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Драганова

като разгледа дело номер **5149** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК, вр. чл. 144 от АПК.

По делото е постановено решение № 299 от 15.01.2016 г., с което е отменен по жалба на Адвокатско дружество „В. Т.“ Ревизионен акт № Р-2210-1402175-091-001/12.02.2015 г., издаден от В. В. В. - началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., в качеството й на орган, възложил ревизията и Й. А. Ц. - инспектор по приходите и ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 633/29.04.2015 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ С., при ЦУ на НАП, в частта в която не са му признати кредитни известия, издадени на [фирма] и включени в дневника за продажби и справките-декларации по ЗДДС за данъчни периоди м.11 и м.12.2013 г. С цитираното решение Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. е осъдена да заплати на Адвокатско дружество „В. Т.“ сумата от 432,80 лева, представляваща разноски по делото.

На 27.01.2016 г., в срока за обжалване на решението и на основание чл. 248 ГПК е постъпило искане от процесуалния представител на жалбоподателя - адв. А. М. за изменение на решението, в частта за разноските, като предвид изхода на спора да бъде присъдено и адвокатско възнаграждение в размер на 6 845,41 лева.

В срока по чл. 248, ал. 2 ГПК е постъпил отговор по направеното искане от ответника – директор на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния му представител, в който се изразява становище за неоснователност на молбата.

Административен съд София-град, I отделение, 18-ти състав, като взе предвид становищата на страните, намира, че молбата на процесуалния представител на жалбоподателя - адв. А. М. за изменение на постановеното решение в частта за разноските е допустима, като подадена в срока за обжалването му, съгласно чл. 248, ал. 1 ГПК. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 248, ал. 1 ГПК, приложима в случаите на липса на изрична разпоредба в АПК, в срока за обжалване съдът по искане на страните може да

допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските.

Ход на устните състезания по делото е даден в заседанието на 16.12.2015 г. Видно от вписаното в протокола от съдебното заседание, адв. М. е претендирал разноски, за които е представил списък (л.188). Към този списък, за доказване на сторените за адвокатско възнаграждение разноски са приложени копие от фактура и платежно нареждане. Отново видно от вписаното в протокола от съдебното заседание, представителят на ответника – юрк. М. е оспорила претендираните разноски по основание и размер. Направено е и възражение за прекомерност.

Съдът е изложил мотиви в решението си, че в процесния случай не са ангажирани като доказателства извлечения от банковата сметка на адв. М. за доказване на факта на постъпване на възнаграждението в посочения размер. Позовал се е на Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк.д. № 6/2012 г., на ОСГТК на ВКС, което в т. 1 гласи, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В процесния случай по делото е представено само пълномощно (л.100), в което не се споменава размер и начин на плащане на договорено адвокатско възнаграждение. При това положение представените фактура и платежно нареждане не могат да се приемат за годно доказателствено средство, с което да се удостовери постъпването на сумата в патримониума на процесуалния представител на жалбоподателя. Допълнителен аргумент е, че преводното нареждане е за кредитен превод (л. 190). Търговският закон в чл. 448 дава следната дефиниция на кредитния превод - наредителят предоставя на банката определена парична сума с нареждане да я плати на посоченото от него лице, т.е. съществува възможността платецът да откаже (да спре) плащането, поради което без извлечение от банковата сметка на адв. М., за съда изплащането на търсеното адвокатско възнаграждение остава недоказано.

Допълнително следва да се посочи, че определение № 1512 от 31.01.2013 г. по адм.дело № 1066/2013 г. по описа на ВАС, О. отделение, на което се позовава адв. М. в искането си по чл. 248 ГПК е постановено преди приемането на Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк.д. № 6/2012 г., на ОСГТК на ВКС, поради което е неотносимо към настоящия случай.

Доказателствата за сторените от жалбоподателя разноски се представят едва с молбата за изменение на решението от 27.01.2016 г. Този процесуален пропуск на представителя по пълномощие на жалбоподателя не следва да се санира чрез последващо искане по реда на чл. 248 ГПК за допълване на постановеното решение, с оглед на което предявеното искане за това се явява неоснователно и следва да се отхвърли.

Така мотивиран и на основание чл. 248 от ГПК вр. § 2 от ДР ДОПК, Административен съд София-град, I отделение, 18-ти състав,

О П Р Е Д Е Л И:

Отхвърля искането за допълване на решение № 299 от 15.01.2016 г. по адм. дело № 5149/2015 г. по описа на АССГ, I-во отделение, 18-ти състав, в частта относно разноските.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, в

7-дневен срок от връчването на препис от съдебния акт на страните .

СЪДИЯ: